

Spiridușul Mură și mierla din miezul iernii

O poveste despre grija fată de ceilalți

Feridun Oral

Traducător: Laura Nureldin

București, 2020

Era o zi rece, cu ninsoare. Norii grei coborâseră pe cer, iar în pădure domnea o liniște perfectă ca un fulg de nea. Îngânând un cântec vesel, Spiridușul Mură se plimba printre copaci. Dintr-o dată, auzi o voce. Spiridușul Mură tresări atât de tare, încât scăpă din mâna luitoiagul. Chiar când se apleca să și-l ridice, auzi din nou acea voce. Suna ca trilul unei păsări.

— Cred că Singurătatea pădurii mă face să aud lucruri, își spuse el.

Nu se putea ca o pasare să ciripească în pădure în miezul iernii. Cu siguranță, toate păsările zburaseră spre țările calde, pentru iernat.

Aproape țopăind spre locul de unde auzise ciripitul, Spiridușul Mură văzu că ninsoarea se întetise. Grăbi pasul. Acum alerga atât de iute, încât era cât pe ce să-și piardă încălțările.

Când, pufnind și gâfâind, ajunse în cele din urmă într-un lumeniș, nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Da, da. Cu siguranță visez, șopti el pentru sine.

